

Til *miljøministeren* (10/4 84) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Hvad agter ministeren at gøre på baggrund af, at retten i Fredericia har frikendt Superfos, bl.a. med henvisning til, at virksomheden ikke har overskredet den efterfølgende såkaldte tydeliggørelse af Vejle amts udledningstilladelse?«

Begrundelse

Den 5. april blev Superfos frikendt af retten i Fredericia i sagen om virksomhedens overskridelse af den udledningstilladelse, Vejle amt havde givet i 1979. Denne frifindelse er mildt sagt skandaløs. Og hvad værre er: hvis der intet sker, risikerer man, at dommen danner præcedens.

I dommen er det overhovedet ikke tillagt vægt, at Superfos faktisk har overskredet udledningstilladelsen fra Vejle amt.

Derimod er det tillagt vægt, at Superfos ikke har overskredet den såkaldte tydeliggjorte udledningstilladelse, der kom bagefter. Om denne tilladelse udtalte miljøministeren den 1. februar 1983 til miljøudvalget (spm. nr. S 72):

»Retten skal tage stilling til indholdet af udledningstilladelsen, således som den forelå inden amtskommunens tydeliggørelse, og Vejle amtsråd har ikke ved denne forrykket grundlaget ved rettens behandling af sagen.«

Det er imidlertid nu en kendsgerning, at den faktisk har forrykket grundlaget. Det første, der nævnes i dombogen, er, at Superfos ikke har overskredet denne tydeliggørelse.

De øvrige præmisser, dommen bygger på, er, at retten mener, at den anvendte råfosfat har betydet en reduktion af mængden af cadmium og kviksølv, at Superfos ikke kan klandres for fejlene i analysen, og at en vægtning af miljø contra økonomi (miljøbeskyttelseslovens § 11, stk. 3) falder ud til Superfos' fordel.

Retten har således taget stilling til alt muligt andet og for tiltalen uvedkommende end netop spørgsmålet om den overskridelse, der er anmeldt.

Dette er naturligvis helt uacceptabelt, fordi det undergraver miljøbeskyttelsesloven. Den præcedens, der kommer ud af frifindelsen, betyder i realiteten, at enhver potentiel miljø-

overtræder intet behøver at foretage for at overholde loven.

Svar (18/4 84):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har udtalt følgende:

»Dommen i kriminalretten i Fredericia den 5. april 1984 frifandt Superfos, idet retten ikke fandt, at virksomheden burde straffes i anledning af en erkendt overtrædelse af et vilkår i udledningstilladelsen af 30. maj 1979 om begrænsning af mængden af udledt kobber til Lillebælt til 1.760 kg pr. år. Den udledte mængde kobber i løbet af året 1982 var imidlertid 2.670 kg, det vil sige 910 kg for meget, svarende til ca. 51 pct. for meget kobber i forhold til udledningstilladelsen.

Det er en misforståelse fra spørgerens side, når denne henviser til amtsrådets såkaldte tydeliggørelse af 20. december 1982, idet denne vedrørte en helt anden politisag. Det er denne anden politisag, hvor anklagemyndigheden afstod fra at rejse tiltale, som omhandles i ministerens svar på spørgsmål S 72.

Det var ved en tilladelse af 24. juni 1983, Superfos fik Vejle amtskommunes tilladelse til at udlede kobber i en mængde af 4.500 kg pr. år. Denne afgørelse blev stadfæstet af miljøstyrelsen den 8. marts 1984 og er nu indbragt for miljøankenævnet.

I præmisserne i dommen af 5. april 1984 henvises dels til, at merudledningen af kobber må anses for at være uden betydning for miljøet isoleret betraget, dels til, at overgangen til andre råfosfater samlet har medført en forbedring af miljøet ved reduktion af cadmium og kviksølv. Endvidere fremhæves det, at analysefejl hos virksomheden ikke kan lægges den til last, og at underretning om fejlen straks blev givet til Fredericia kommune og Vejle amtskommune. Endelig udtales det i dommen:

»Efter miljøbeskyttelseslovens § 1, stk. 3, skal der ved bedømmelse af omfanget og arten af foranstaltninger til forebyggelse og imødegåelse af forurening på den ene side lægges vægt på de ydre omgivers beskaffenhed og forureningens virkninger på disse og på den anden side den samfundsmæssige nytte af den virksomhed, der er nævnt i § 2, og omkostningerne ved beskyttelsesforan-